

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 218/03-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Bc. K. M., súdneho exekútora so sídlom v K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prejednanie veci na nezávislom a nestrannom súde upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 23/03 z 29. apríla 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Bc. K. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2003 doručená sťažnosť Ing. Bc. K. M., súdneho exekútora so sídlom v K., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prejednanie veci na nezávislom a nestrannom súde upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na prerokovanie veci

v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 23/03 z 29. apríla 2003.

Porušenie svojho základného práva vidí sťažovateľ v tom, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie uznesením sp. zn. 5 Cdo 23/03 z 29. apríla 2003 doručeným mu 26. mája 2003 v súvislosti s nepriznaním mu trov exekúcie.

Sťažovateľovi podala 4. decembra 2000 návrh na vykonanie exekúcie Regionálna veterinárna správa Košice - mesto. Sťažovateľ požiadal žiadosťou z 18. decembra 2000 Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) o udelenie povolenia na vykonanie exekúcie a opakovane po doplnení jeho návrhu na výzvu okresného súdu 4. mája 2001 okresný súd uznesením z 9. augusta 2001 sp. zn. Ex 5493/00, Ex 1270/00 žiadosť sťažovateľa zamietol a uznesením z 22. októbra 2001 exekúciu zastavil; exekútorovi a účastníkom konania náhradu trov nepriznal. Sťažovateľ sa 4. februára 2002 proti výroku o trovách konania odvolal. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 13 Co 124/02 z 27. septembra 2002 odvolanie sťažovateľa odmietol. Na základe dovolania sťažovateľa zo 17. decembra 2002 najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 23/03 z 29. apríla 2003 dovolanie sťažovateľa odmietol argumentujúc tým, že proti „uzneseniu vydanom v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku odvolanie nie je prípustné, pokiaľ nie je výslovne ustanovené, že odvolanie prípustné je. Rozhodnutie súdu o trovách exekúcie v súvislosti so zastavením exekúcie upravuje § 203 Exekučného poriadku. Rozhodnutie súdu o trovách exekúcie v týchto prípadoch je preto rozhodnutím v exekučnom konaní vydaným podľa Exekučného poriadku. V ustanovení § 203, ale ani v žiadnom inom ustanovení Exekučného poriadku v znení platnom v čase rozhodovania súdu prvého stupňa sa výslovne neuvádza prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedenú zásadu odvolanie proti nemu nebolo prípustné.“.

Sťažovateľ pri svojom tvrdení vychádza zo skutočnosti, že okresný súd pochybil, ak spojil do jedného rozhodnutia výrok o zastavení exekúcie a rozhodnutie o tom, že sťažovateľovi nepriznáva náhradu trov exekúcie. Podľa Exekučného poriadku súd môže

uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie, ak dôjde k zastaveniu konania. Exekúciu považuje sťažovateľ za zastavenú vtedy, ak je o nej právoplatne rozhodnuté, a to v kontexte § 44 ods. 3 Exekučného poriadku po tom, ako je rozhodnutie o zastavení exekúcie doručené účastníkom konania. Sťažovateľ považuje rozhodnutie o zastavení exekúcie v exekučnom konaní za rozhodnutie, na ktoré sa vzťahuje § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a teda odvolanie proti nemu nie je prípustné. Podľa jeho názoru však rozhodnutie - výrok o náhrade trov exekúcie - nespadá do rozhodnutia o zastavení exekúcie (aj keď je s ním formálne spojené) a v Exekučnom poriadku nie je výslovne uvedené, že nemožno proti takémuto rozhodnutiu podať odvolanie. Skutočnosť, že proti takémuto rozhodnutiu možno podať odvolanie, vyplýva podľa sťažovateľa priamo z § 202 ods. 2 a § 254 ods. 3, ako aj z § 94 ods. 1 OSP.

Sťažovateľ uvádza špecifickosť exekučného konania, avšak rozhodovanie súdu o nárokoch súdneho exekútora po skončení exekúcie (zastavení) nie je podľa jeho názoru ovplyvňované žiadnou takou okolnosťou, ktorá by mohla mať za nevyhnutný dôsledok odňatie možnosti preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách exekúcie súdom vyššieho stupňa.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Právo sťažovateľa Ing. Bc. K. M., na prejednanie veci na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, a na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 23/03 zo dňa 29. 4. 2003 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 23/03 zo dňa 29. 4. 2003.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 cit. zákona.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravené prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Pod vyčerpaním opravných prostriedkov ústavný súd rozumie uplatnenie takých opravných prostriedkov, ktoré sú podľa zákona (čl. 51 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy) prípustné, t. j. majú povahu opravných prostriedkov, ktoré opravný súd musí prejednať a rozhodnúť v merite veci.

O účinnosti opravného prostriedku nevznikajú pochybnosti v prípade, ak zákon výslovne opravný prostriedok vylučuje alebo ho nepripúšťa. V takých prípadoch nepatrí podľa názoru ústavného súdu k podmienkam prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyčerpanie opravného prostriedku. Použitie takého opravného prostriedku nemôže viesť k poskytnutiu požadovanej súdnej ochrany a opravný súd o ňom rozhodne bez ohľadu na meritum veci tak, že taký opravný prostriedok odmietne.

Z toho súčasne vyplýva, že účinným právnym prostriedkom nemôže byť každý, v zákone (OSP) predvídaný opravný prostriedok, ale iba ten opravný prostriedok, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v opravnom konaní, ktoré vedú k prejednaniu a rozhodnutiu vo veci samej.

Sťažovateľ napadá uznesenie dovolacieho súdu. Bez povšimnutia však ponechal otázku, že zákon mu neposkytol dovolanie ako účinný právny prostriedok ochrany namietaného základného práva. Vo veci sťažovateľa, ktorou treba chápať rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho odvolanie ako neprípustné, zákon (čl. 51

ods. 1 ústavy v spojení s § 239 OSP) vylučuje dovolanie (tak ako to napokon konštatoval aj najvyšší súd v napadnutom uznesení).

Z toho vyplýva, že sťažovateľ nebol povinný, ale ani oprávnený pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpať dovolanie ako opravný prostriedok proti uzneseniu odvolacieho súdu. Ak tak urobil a dovolací súd jeho dovolanie odmietol, nezakladá tento výrok žiadnu spojitosť medzi uznesením najvyššieho súdu a namietaným základným právom na súdnu ochranu, pretože Občiansky súdny poriadok pri ochrane tohto práva vôbec neuvažuje o prípustnosti, a teda účinnosti dovolania, ba tento zákon nepripúšťa vo veci sťažovateľa ako účinný prostriedok ochrany jeho základného práva na súdnu ochranu ani odvolanie (pozri podobne IV. ÚS 72/02).

Vychádzajúc z toho, že ústavný súd nezistil žiadnu spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 ústavy, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Uvedené dôvody sa vzťahujú aj na namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2003